

FAUSTO PARADIVINO

Fausto Paradivino s-a născut în 1976. A urmat cursuri la Scuola di recitazione din cadrul lui Teatro Stabile din Jena. El este atât actor, cât și autor.

Prima lui piesă, *Foarfecele*, scrisă în 1996, a atras rapid atenția asupra dramaturgului, care creează apoi *Gabriele* și *Giampiero Rappa*, puse în scenă de compania Gloriababbi Teatro. Urmează *Doi frați*, care primește Premiul Pier Vittorio Tondelli. Paradivino participă la International Residency for playwrights 2000, la Court Theatre din Londra. În același an, i se acordă și Premiul Coppola-Prati.

Încă din primele secunde ale piesei lui Fausto Paradivino, cititorul-spectator are o senzație puternică de *déjà-vu*. *Foarfecele* debutează ionescian, printr-o situație absurdă, cu dialoguri care nu pot să nu ne trimită cu gândul la Eugen Ionescu. Autorul nu continuă în aceeași direcție și, în curând, intriga capătă dimensiuni de roman polițist, cu nuanțe științifico-fantastice chiar, pentru a redeveni absurdă în final, însă nu în același mod.

Fausto Paradivino pune în prim-plan un personaj care poate părea slab sau pur și simplu dezorientat, Marco Parodi; acesta își asumă, aproape fără să protesteze, responsabilitatea pentru o crimă pe care nu a comis-o. Atitudinea lui apatică și resemnată evocă imaginea *Străinului* lui Camus, scriitor al cărui nume este de altfel menționat în dialogurile de la începutul piesei.

Paradivino îl pune pe Marco Parodi în fața unui adversar redutabil: un sistem juridic în care prezumția de nevinovăție nu există și care îl condamnă pe erou încă înainte de a-l judeca. Acest sistem kafkian propune însă o alternativă la prezumția de vinovăție: vinovăția parțial asumată. Cu alte cuvinte, acuzatul pledează vinovat, argumentându-și crima printr-o iresponsabilitate generată de cauze medicale. Psihiatrii, elemente ale sistemului, trebuie să caute cauza inconștientă care a generat crima și să-l declare pe presupusul vinovat iresponsabil.

Personajul devine cu adevărat tragic nu pentru că sistemul îl consideră vinovat, ci pentru că nimeni nu îl consideră nevinovat. Iubita, avocatul apărării, mama cred că e vinovat, chiar dacă nu au nici un motiv rațional care să argumenteze crima. În urma numeroaselor contacte cu psihiatrii, Marco renunță la luptă și își acceptă presupusa vinovăție. Îl regăsim câțiva ani mai târziu, cu creierul „spălat”, absolut convins că el și nimeni altul l-a ucis pe cel de-al doilea necunoscut și perfect capabil să explice subtilele cauze psihologice care l-au determinat să o facă.

Tragicul personajului devine maxim la final, când Marco îl întâlnește pe adevăratul asasin, acum dornic să recunoască crima pentru a scăpa de un acut sentiment de vinovăție. Avem de-a face aici cu un alt tip de absurd, nu situațional, ca la început, ci moral, deoarece atitudinea eroului, cea de a-și asuma responsabilitatea pentru un act pe care nu l-a comis, contravine legilor nescrise ale moralei.